

BOEBS COLUMN

Augustus 2021

Hij kende het spel zo

Door Boeb Jacobs

Ook al heb je een schaakbord in huis dan ben je nog steeds geen schaakliefhebber. Dat bleek weer eens tijdens een bezoek aan mijn garage. De auto moest voor onderhoud naar de garage. Zo'n eerste onderhoudsbeurt duurt zo kort dat je erop kan wachten. Voor cliënten die dat doen staat in de showroom een tafel met stoelen waar je gratis koffie kan drinken.

Om de tijd door te komen had ik een ouder boek meegenomen: *De koning, schaakstukken* van J. H. Donner. Maar van lezen zou weinig komen, want er kwam een onderhoudende man bij mij aan tafel zitten die het tot hoofdpersoon van deze column zou brengen. Bij een kopje koffie ontstond er een bij vlagen wonderlijk gesprek.

Hij reed niet echt veel met zijn auto, vertelde hij, zo'n duizend kilometer per jaar. 'Dat is inderdaad niet veel', zei ik. 'Daar heb je nauwelijks een auto voor nodig, een dergelijke afstand loop ik per jaar.' Nee, hij kwam niet voor een reparatie of zo, maar de fabriek had zijn type auto *teruggefloten*, vandaar. 'Lees je', vroeg hij, wijzend op mijn boek dat op tafel lag. 'Ja, daarom heb ik een boek meegenomen.' 'Vroeger heb ik ook veel gelezen, maar nu niet meer. Nu kijk ik meer naar de TV, dan hoef je niet zo na te denken, hé.' Ja, hij had wel eens van Donner gehoord, maar hij wist niet dat die ook kon schrijven. Hij dacht dat het

één of andere schaker was. 'Klopt helemaal', zei ik. 'Zelf speel ik ook schaak', vertelde ik, meer om het gesprek gaande te houden dan om over mijn liefhebberij uit te wijden. 'Ben je bij een echte club of zo?' 'Ja, ik speel bij de Venlose schaakvereniging op de donderdagavond in een zaal bij de Koel.' 'Is dat schaken geen eentonig spel?' 'Nou nee, eigenlijk helemaal niet', antwoorde ik. Hij had thuis wel een schaakbord staan, maar geen SCHIJVEN, die waren tijdens een verhuizing zoekgeraakt. Van iemand had hij leren schaken. 'Ik kende het spel zo, want na drie zetten stond die man al schaak. Dat is me maar één keer gelukt hoor', voegde hij er verontschuldigend aan toe. 'Het spelletje heeft voor jou dus geen geheimen', vroeg ik. Maar de lichte ironie van de vraag ontging de goede man geheel. 'Hoelang duurt zo'n schaakwedstrijd nou eigenlijk?' 'Nou, dat kan wel eens enkele uren in beslag nemen', legde ik uit. 'Goh, toen ik zo pas voor de overgang moest wachten tot de bomen opengingen vond ik dat al lang. Mijn schoonbroer schaakt wel, maar dat is een hele stille.'

Omdat het gesprek toen stilviel, en omdat de man zulke originele vragen stelde en antwoorden gaf, vertelde ik over Wijk aan Zee en dat de schrijver van mijn boek dat grote internationale toernooi een keer had gewonnen. 'Zo, dat is toch helemaal in Holland, ik wist niet dat ze daar schaakten. Voor schaken moet je toch veel verstand hebben, hé?' 'Nou, je moet natuurlijk niet oliedom zijn, dat moet je voor geen enkel spel. Maar om nu te zeggen dat ik in de schaaksport overdreven veel verstandige

mensen heb ontmoet, dat zal te ver voeren.'

De monteur komt de sleutels van zijn automobiel terugbrengen. Hij had naar de voorwielophanging gekeken. Daar waren klachten over, maar zijn auto was oké. Zelf keek hij nooit naar de voorwielophanging, vertelde hij aan de monteur. 'Nog een prettige dag verder, en schaak ze.' 'Ja, dank je wel en van hetzelfde. En éh de schaakclub neemt nog nieuwe leden aan.' 'O, dat is mooi man, hoije jong.'